

Rinalds Zembahs

In Memoriam – Ieva Lapinska

Savādi – lai gan Ievu pazīstu kopš nu jau visai tālā 1992. gada, kad kopā uzsākām studijas filosofu 1. kursā, nevaru tagad pārlicinoši apgalvot, ka viņu labi pazinu, ka zināju, kas par cilvēku viņā īsti ir. Kaut kāda noslēpuma un neatminētības sajūta jau ir palikusi. Saskarsmē mēs ne jau vienmēr cenšamies noskaidrot, kāda ir līdzcilvēka ‘patiesā būtība’, kamēr vien veids, kādā līdzcilvēks sevi pasniedz, nekļūst pašpretrunīgs.

Tāpēc galvenajos vilcienos varu pateikt vienīgi to, kas bija acīmredzams arī daudziem citiem: Ieva ticēja labajam cilvēkos un no šādas ticības vadījās savā saskarsmē ar citiem, tā kā viņu sastapušie gluži nevilšus centās izturēties laipnāk un domāt gaišāk nekā viņi varbūt mēdza darīt ikdienā. Reizēm pat radās priekšstats, ka Ievai nav pazīstamas dzīves ēnas puses, un kādas sarunā iepītas skeptiskākas domurindas viņā varēja izraisīt nevilšus izbrīnu un neizpratni, kas dažubrīd pat robežojās ar zināmu naivumu.

Varētu teikt, ka Ieva nevilšus ar savu saskarsmes veidu man ir devusi mācību pārāk neaizrauties ar skepsi, ko uzskatīju par pašsaprotamu filosofijas ‘blakni’ un kas filosofos ir novērojama ļoti bieži. It kā viņa gluži nevilšus aprautu straujo un visai nevērīgo ikdienišķās dienas ritējumu un un liktu uzmanīgāk un vērīgāk palūkoties citā cilvēkā, līdz viņā ir saskatīts tas Cits, ar kura tālīno klātbūtni tik ļoti bija nodarbināta Ievas domāšana. Lūk, šādi filosofiskais vērojums itin organiski ieplūst ikdienas dzīvē. Tiesa gan, viss jau nebija tikai rožaini vien – kādā sarunā Ieva atzina, ka Cits viņai nav tikai kāds uzvedību un domāšanu koriģējošs ideāls, bet gan visai pamatīga problēma, kuru nākas apstrādāt un pieņemt.

Tā kā tajā nepiespiestībā, ar kādu Ieva mums mēdza panākties pretī, varētu būt ieguldīts visai liels darbs ar sevi, un ar sava citiem neredzamā dvēseles darba gaišajām izpausmēm viņa arī paliks manās atmiņās.